

ÎN SPANIA.
ICCANĂ PROFANATĂ

*De ce loviți în mine cu armele tăioase,
De ce spre nimicirea-mi voi vă învierșunați,
De ce atâta ură pe fețe mânioase,
De ce în răsbunare atât de mult nesaț ?*

*Făcutu-m'a un meșter ca voi, sărac de-avere;
De sigur cătră Domnul ținise râvna lui,
Dar, cum iubia o fată, privind-o în tăcere;
El a făcut din mine pe Maica Domnului.*

*Avu în rălucirea-i curat' atât avânt,
Incât trecu minunea din inima-i în mine,
Și astfel pânza moartă ajunse lucru sfânt,
De a cuprins într'însa puterile divine.*

*O, câtă suferință de om s'a mângâiat
Câtâncă către icoana iubirii lui ascunse,
Și, cum a lui speranță în mine s'a intrupat,
Ce bură așteptare în inime pătrunse !*

*Indată voiui fi țănduri, și focul mă așteaptă
Dar, cîm în omienire durerea n'a 'ncetat,
Găsiți altă minune, în mintea-vă 'nțeleaptă,
In locul milei care din mine s'a vărsat ?*

N. Iorga.

EMIL RITTERHAUS.

ZI DE IARNĂ

<i>Treceam în miezul zilei prin</i>	<i>Era un fâșâit, o șopoteală:</i>
<i>pădure:</i>	<i>Pădurea parcă iarna o 'nfrunța</i>
<i>Era o zi sorită de Ianuar,</i>	<i>Și parcă supt lințoliul de</i>
<i>Și scânteia în jurul meu zăpada</i>	<i>zăpadă</i>
<i>Cu alba-i strălucire de cleștar.</i>	<i>O primăvara se și frământa.</i>

*Iar soarele pe coastă cernea raze, Dar de odat' a soarelui lumină
Și de pe crengi încet se desprindeau Un vâl de nouri o acoperi
Fărâmituri din giulgiul de zăpadă. Și o tăcere se-așternu pe toate:
Ce pe lângă trunchi se așterneau. Viața 'ntreagă 'n ju: parcă muri.*

CÂNTEC.

<i>Pe pomul desgolit de frunze</i>	<i>Dar oare vine primăvara</i>
<i>Un fir de iederă se-agață:</i>	<i>Cu frunzele ei tinerile ?</i>
<i>Îi spune visul primăverii</i>	<i>Tu, inima-mi, ca pomul gol ești</i>
<i>Când va veni o nouă viață.</i>	<i>Și-s iederi, cântecele mele.</i>

trad. de I. Const. Delabaia.